

vi stod med et Tilgodehavende paa mange Millioner Kroner. Tyskerne havde udtrykkeligt erklæret, at de var villige til at tage store Dele af vor Landbrugsproduktion, hvis vi saa vilde aftage saadanne Varer, som de nødvendigvis maatte have ud over Landets Grænser; og naar man vilde gøre gældende, at Arbejdsløsheden vilde øges ved Indførsel af tyske Færdigvarer, maatte det hævdes, at der bag hver Drittel udført Smør laa et Arbejde i lige saa høj Grad, som hvor der var Tale om Tøfler eller Damestrømper. Derfor maatte der i størst mulig Udstrækning banes Vej for vor naturlige Landbrugsproduktion. — Efter nogle Bemærkninger om Forsvarsspørgsmaalet og Regeringens Forfatningsplaner dvælede Taleren til sidst ved Statsministerens *Programtale* og den forestaaende Lovgivning. Regeringen havde jo nu Flertal i begge Ting og kunde gennemføre, hvad den ønskede. Den vilde dog næppe i en Haandevending vende op og ned paa det hele, men man vilde blive Vidne til »flere og flere socialistiske Morfinindsprøjtninger«, og selv om Socialdemokraterne søgte at skubbe Kommunerne fra sig, havde disse dog utvivlsomt en lille Prioritet, »et politisk Saneringslaan«, som de vilde kræve forrentet. Der vilde sikkert komme en Dag, hvor en kraftig offentlig Møning forlangte meget af det, man nu førtes ind i, fejlet bort, fordi det vilde vise sig at medføre Stagnation og Tilbagegang. Venstre vilde føre en Politik, der havde Bud til alle Samfundsklasser, og som kunde udtrykkes i de to Sætninger: Frihed paa det aandelige Omraade og Ligeret mellem Erhvervene paa det økonomiske Omraade.

Ordføreren for Det konservative Folkeparti, *Christmas Møller*, fandt det afgørende Indhold i Statsministerens Aabningstale i to Udtalelser om, at forskellige Opgaver, hvis Løsning hidtil var forhindret ved de politiske Magtforhold, nu efter de stedfundne Landstingsvalg vilde trænge sig frem til Løsning, men at man maatte være forberedt paa, at disse Opgaver maatte søges løst i Løbet af den Periode, der stod til Rigsdagens Raadighed, da Arbejdet med de økonomiske Foranstaltninger stadig vilde paakalde Interesse. Heri laa, at Landstingsvalget rullede Jerntæppet ned i dansk Politik for en gennem Menneskealdre efter Talerens Opfattelse med Rette ført Politik, men ogsaa, at Regeringspartierne Vælgere ikke maatte vente sig, at Tempoet skulde blive alt for voldsomt. Der kunde i øvrigt ikke være Tvivl om, at Regeringen havde sejret saaledes, at den med Rette havde Flertallet i begge Rigsdagens Ting; og man maatte paa Baggrund af Aabningstalen gøre sig klart, at Regeringen vilde benytte denne sin Stilling og i meget ringe Grad tage Hensyn til anderledes tænkende. — Efter nogle replicerende Bemærkninger